

En pro de la col·lectivització general de les Arts Decoratives

Parlant de col·lectivitzacions, potser una de les indústries que té més necessitat d'enquadrar-se a un nou sistema d'organització, des del punt de vista econòmic, de superació, transformació i classe de treball, és la indústria d'estatuària que a la nostra ciutat té una importància cabdal i que en aquests moments passa per una crisi greu, que depèn de la tàctica que els treballadors portin a cap, per a superar-la; nosaltres creiem per una qüestió de principis i a més per l'economia i reorganització de la indústria, que ràpidament s'ha de col·lectivitzar tot l'art decoratiu.

Hem de partir de la base que les comandes d'estàtues religioses s'han ben acabat, els països capitalistes i més la classe de gent que compraven tota la nostra producció, tindran sempre a la memòria el socarrim del mes de juliol. L'«stok» existent que tenim, serà un os de mal pelar, i qui sap si les necessitats que obligaran a desvaloritzar-lo cobrint amb prou feines el seu valor efectiu i si a més tenim en compte que la nostra indústria si no està del tot paralitzada és degut a l'apoi que encara rebem de la Generalitat, en treurem la conseqüència de què ha arribat el moment d'actuar i fer un esforç, aglutinant totes les energies, totes les iniciatives aprofitables, transformant com més ràpid possible la classe de treballs que pel que afecta a material pedagògic i fisiològic, ens podríem desenvolupar d'una manera il·limitada, però tenint en compte que per portar a cap aquesta tasca cal dirigir i centralitzar tota la indústria en un sol òrgan i aquest no pot ésser altre que la col·lectivització general.

Dissortadament, molts treballadors de les arts decoratives en-

cara no s'han donat compte del moment que vivim i sofreixen la influència de l'ambient enverinat per companys que encara s'entenen a desenterrar les passions i els odis personals, que el 19 de juliol tenia d'haver-lo superat, posant amb aquesta actitud una barrera a la unitat en aquests moments que tanta falta ens fa, per abatre el feixisme i endegar l'economia en un nou sistema o sigui fer la revolució.

Els conceptes que sostenen amb dificultat molts companys de que la col·lectivització es deu fer per cases, o són fills d'un egoisme, perjudicial per a tots en l'hora que vivim, o d'una falta de visió del que ha d'ésser una indústria col·lectivitzada. Tota indústria que es vulgui organitzar a base d'un sistema col·lectiu, en el nostre entendre es deu haver d'agrupar a ésser possible tota en un sol lloc, ja que això té l'avantatge de poder reduir molt el personal dedicat a fer tasques que són imprescindibles a qualsevol casa per petita que sigui; hem d'organitzar un sol despatx si volem mirar el punt de vista econòmic, ja que si ara es necessiten una vintena de persones per portar a cap la comptabilitat de diverses cases, segurament que treballant col·lectivament, amb la meitat en tindríem prou; un sol consell d'empresa, escollit pels mateixos treballadors, dirigiria tota la producció i distribució sota el control de la col·lectivitat i no passaria com ara que la casa on els obrers no tenen pas una consciència de classe, el comitè de control fa el que creu convenient, sense consultar res a la base.

Havent-se de portar a cap la transformació de la indústria de l'art decoratiu, les iniciatives hi tindrien camp abonat, ja que tots

els companys veurien que el seu esforç és en benefici d'ells mateixos i seria l'única manera d'exigir a tots els treballadors les proves de sacrifici que ens cal fer per sobreviure; i a més hi ha la qüestió moral de demostrar a tota la burgesia que els treballadors destruïm tot el dolent que ella ha creat, però que quan és l'hora d'edificar sabem organitzar les coses més bé i en millors objectius morals i materials.

Totes aquestes observacions, ningú no podrà negar que són indiscutibles avantatges a favor de la col·lectivització general; en canvi, quines són les que ens pot donar la col·lectivització parcial o sigui per cases? Anant les coses molt bé, anirem vegetant com fins ara, amb el perill de trencar la poca unitat existent entre nos-

altres, provocant el mal precedent de que no es respectin els acords sobre tarifes, i es comenci a vulnerar les disposicions sobre matèria econòmica, com siptomàticament ja s'ha donat algun cas i no cal dir que d'aquesta manera acabarem per ensorrar-nos tots plegats, malmetent una ocasió magnífica que segurament no en tindrem altra, i en aquest cas la transformació de la indústria haurà passat a millor vida.

Es necessari que tots els companys de les arts decoratives es donguin compte del moment perillós que estem passant i es pronuncin d'acord amb l'hora que vivim.

Per la col·lectivització general de tot l'art decoratiu, ENDAVANT!

BASSOLS

ARÇOS

El matons encara són necessaris.—Quan els pamsquistes de casa nostra, aferrats en el Comitè Executiu de la U. G. T., necessiten suprimir homes d'un historial sindical immaculat que la majoria dels treballadors ugetistes han posat en els llocs responsables i no trobant cap pretext per suprimir-los, llavors els falta temps per fer un viatge a Barcelona o bé fan córrer el telèfon, demanant gent amb plens poders de la Regional per dissoldre el Comitè Executiu.

I tot això perquè aquests companys són uns fermes partidaris de les col·lectivitzacions, que com homes disciplinats, segueixen les directrius que assenyalen la Regional d'acord amb el decret de col·lectivitzacions aprovat pel Departament d'Economia de la Generalitat i de les dues centrals sindicals.

Aquesta maniobra no ens ve de nou, perquè coneixem prou bé els elements que la provoquen, principalment d'un *personatge* que degut al moviment revolucionari del 6 d'octubre, es va donar de baixa de la Unió Socialista de Catalunya purament pel pànic que va agafar.

Demanem als treballadors conscients de la U. G. T. que prenguin mesures enèrgiques abans no es converteixi aquest sindicat en un altre contrarevolucionari.

Un vertader trencacaps.—Escoltant el gramòfon adquirit darrerament pel P. S. U. C., resulta que nosaltres, el P. O. U. M., som feixistes, agents de la Gestapo, venuts a l'or d'Itàlia i Alemanya, aliats de Franco, etc., etc.

Desfent tot aquest garbuix (una mena d'*ensalada russa*) en treiem la conseqüència que quan ens vàrem tirar al carrer pel 6 d'octubre, per tal de parar els peus al nefast Gil Robles i de tota la pandilla militar que estava a les ordres d'aquest, com són Franco, Goded, Mola, Queipo de Llano i altres *compinches*, ja estàvem al servei del feixisme.

Si és així, el problema ja està resolt. Els revolucionaris eren els de la C. E. D. A., el Partit Radical, la Lliga, els Agraris, els Monàrquics, els Carlins i Falange Espanyola.

Els feixistes, doncs, tenien d'ésser Izquierda Republicana, Unió Republicana, Partit Socialista Espanyol, Partit Comunista, Esquerra Republicana de Catalunya, Acció Catalana, i nosaltres.

I com que les matemàtiques no fallen mai, trobarem que els aliats dels revolucionaris i antifeixistes de la C. E. D. A., Radicals, etc., eren la Unió Socialista de Catalunya i el Partit Comunista de Catalunya.

Ara ens expliquem la significació que tenia el discurs d'En Serra i Moret en el Parlament de Madrid, en el qual no es va solidaritzar amb el gloriós moviment del 6 d'octubre.

FARMACIA I PERFUMERIA

Josep M.ª Llach i Puig

Químic-Farmacèutic

Carrer Bonaire, 1

OLOT

Telèfon, núm. 23